

Mesindusaasta 2007 – kogemusi ja kokkuvõtteid ning järeltõlge ja mesindusalaseid arendusmõtteid edaspidiseks.

Kokkuvõtte ettekandest-arutelust Harju Mesinike Seltsis 31.10.2007.a.

Lektor – Sulev Norak, PR-4-1.5-7

Mesinduspäev toimus Eesti mesindusprogrammi raames, mida toetab Euroopa Liit

Mesinikele oli 2007.a. suhteliselt eripalgeline ja erinevates piirkondades ka erineva meesaagi ning mesindusalaste õnnestumistega. Mesilasperede talvitumine oli korralik ja talvekaod üsna väikesed. Mesindushooaeg algas kevadel suhteliselt varakult ja mesilasperede arengutempo oli varakevadel tavalise aastaga võrreldes kiirem. Esimese nektarisaagi koguvad mesilased tavaliselt erinevate paju- ja remmelgaliikide urbadelt alates aprillikuu keskelt. Esimesed õietolmukogused saadakse aga sarapuult, seejärel paiselehelt ja siis pajult. Nektari ja õietolmu saak ja tarusse kogumine paneb mesilaspere kiiresti arenema. Kindlasti kiirendas mesilasperede kevadist arengut see, kui mesinik andis peredele ergutussööta.

2007.a. kevad oli varane ja ka mesilasperede kiire areng algas tavalisest varem. Nii olidki mesilaspered peakorje ajaks arenenud suurteks ja tugevateks. Tõsi küll, kuna juunikuu algupoolel olid ilmad vahepeal jahedad ja meekorje puudus, siis oli mõneski mesilas üsna palju sülemlemist. On aga teada, et sülemlemine nõrgestab mesilasperet ja selline sülemlenud pere ei suuda koguda head meesaaki.

Möödunud suve omapära oli selles, et kuigi ilmad olid üsna ilusad ja tingimused meekorjeks näiliselt soodsad, jäi meesaak Harjumaal ja ka mujal Põhja-Eestis tavalisest tubli kolmandiku võrra väiksemaks. Kuuldavasti mõnes Kesk- ja Lõuna-Eesti piirkonnas saadi siiski keskmiselt korralik meesaak. See sõltus eelkõige meetaimede õitsemise ajal valitsenud temperatuuridest ja õhuniiskusest.

Kuid üheks iseärasuseks oli ka see, et 2007.a. peamised meekorjetaimed (valge ja roosa ristik ning põdrakanep, samuti kohati rikkalikult õitsenud pärnad) õitsesid tavalise aastaga võrreldes kuni 10 päeva varem. Selle tõttu kesk- ja hilissuvel nappis meekorjet ja mesilased hakkasid ära tarvitama tarudesse kogutud mett. Nõnda juhtuski, et kui mesinik jäi meevurritamisega hilja peale, siis langes meesaak tunduvalt. 2007.a. meesaagi üheks iseärasuseks oli veel ka see, et vurrutatud mesi kristalliseerus enamasti väga kiiresti – vaid 10 – 15 päeva jooksul. See võib tekitada talvel olukorra, kus mesilaspere ei saa kristalliseerunud sööta kasutada ja sureb meekärgede kõrval nälga.

Mesilas töö paremaks korraldamiseks, aga ka mesilasperede arengu ja tegevuse jaoks on teatud tähtsus sellel, kuidas mesilastarud mesilas paigutada. Otstarbekas on paigutada tarud kas ühte gruppi suhteliselt üksteise lähedale või erinevatesse gruppidesse, mis paiknevad üksteisest üsna kaugel. Ühe grupi piires oleks kasulik paigutada tarud üksteisele nii lähedale, et mesilaspere läbivaatamisel saaks mesinik kasutada naabertaru katust alusena, kuhu paigutada inventari ja esemeid. Ühes grupis ei soovitata pidada üle 12 – 15 mesilaspere, muidu ei jätku neile kõigile lähipiirkonnas piisavalt korjet. Muidugi sõltub see eelkõige ümbruse taimestikust ja meekorjepotentsiaalst.

Suve lõpus on väga tähtis mesilaspesa koondamine, talvesöötmine ja see, et talveks kasvatataks peres piisavalt palju noori ja varroatoosist kahjustamata mesilasi. See eeldab varroatoosi kontrolli mesilas ja võimalust mööda ka võimalikult varast varroatoosiravi näiteks sipelghappega augustikuus. Kõige efektiivsem on varroatoosiravi sügisel pärast seda, kui kogu haue on koorunud. Sellist hilist ravi oktoobrikuu keskel on kõige parem teha oblikhappe vesi-suhkrulahuse tilgutamise meetodil.